

Sygnatura akt II Ca 2268/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Grzegorz Buła
-----------------	----------------------

Protokolant: Sekretarz sądowy Weronika Nalepka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2022 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowdrzy
w K. z dnia 24 czerwca 2021 r., sygnatura akt I C 2073/20/K

oddala apelację.

Sędzia Grzegorz Buła

Sygn. akt II Ca 2268/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę w trybie przepisów o postępowaniu uproszczonym, nie prowadził postępowania dowodowego, dlatego uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa zgodnie z art. 505¹³§ 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesione w apelacji zarzuty nie były trafne i nie mogły skutkować zmianą bądź uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów pierwszej kolejności stwierdzić należy, że bezzasadny był zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Zarzut ten pozwana sformułowała jedynie co do uznania przez Sąd pierwszej instancji, że w materiale dowodowym sprawy brak jest potwierdzenia doręczenia stronie powodowej wniesionej przez nią reklamacji. W

ocenie Sądu Okręgowego z powyższym zarzutem nie można się zgodzić. Zdaniem Sądu Okręgowego dokument, na który powołuje się pozwana, czyli znajdująca się na k.60 kserokopia dowodu doręczenia, w jakikolwiek sposób nie wykazuje, że przesyłka, której odbiór potwierdzono, zawierała pismo pozwanej skierowane do strony powodowej z reklamacją w zakresie naliczania jej opłat za prowadzenie rachunku bankowego. Zwrócić należy uwagę, że powyższy dowód doręczenia zawiera odnotację o przesłaniu pisma związanego ze sprawą KMO 1/20, podczas gdy na piśmie, które zgodnie z twierdzeniami pozwanej zostało doręczone za tym potwierdzeniem, nie ma takiego oznaczenia, a jedynie dane pozwanej (imię, nazwisko, adres, poczta elektroniczna i numer telefonu). W treści pism i dokumentów znajdujących się w aktach tej sprawy nie zostało wyjaśnione co oznacza numer „KMO 1/20”, jednak Sądowi Okręgowemu z urzędu wiadomym jest, iż tego rodzaju sygnatura może dotyczyć urzędów ewidencyjnych prowadzonych w biurowości kancelarii komorniczych, co wynika wprost z §3 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad prowadzenia biurowości, rachunkowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych (Dz.U. z 2018r poz. 2517). Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma jakiegokolwiek logicznego i racjonalnego powiązania pomiędzy przesyłką wysłaną w ramach korespondencji ogólnej kancelarii komorniczej, a prywatnym pismem pozwanej skierowanym do Banku, w szczególności gdy ani z treści umowy zawartej pomiędzy stronami tego procesu, ani z jakichkolwiek twierdzeń stron nie wynika, aby prowadzenie przedmiotowego rachunku bankowego miało jakikolwiek związek z prowadzoną przez pozwaną kancelarią komorniczą. Nie wydaje się logiczne i racjonalne, aby pozwana w urzędzie ewidencyjnym związanym z działalnością Kancelarii Komornika rejestrowała prywatną korespondencję. W tej sytuacji zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. nie może odnieść skutku, gdyż pozwana nie wykazała aby ocena materiału dowodowego zebranego w tej sprawie nie była wszechstronna, logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż nawet jeśli pozwana skierowała do strony powodowej pismo o treści jak na k. 59, to skuteczność jej oświadczenia woli w zakresie złożenia reklamacji budzi wątpliwości, gdyż adres strony powodowej wskazany w treści tego dokumentu nie był zgodny z danymi (...) Bank S.A. zawartymi w treści umowy z dnia 8 lutego 2013 roku, jak również nie był to adres tego podmiotu ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym. W tej sytuacji oświadczenie to nie mogło odnieść zamierzonego skutku. Nie zostało bowiem nawet wykazane, że z treścią tego pisma mógł się zapoznać zarząd tej osoby prawnej, bądź inna osoba umocowana przez właściwy organ tej spółki do podejmowania czynności w postępowaniu reklamacyjnym. Z treści pism procesowych strony powodowej wynika, że pod adresem wskazanym w piśmie pozwanej z dnia 17 sierpnia 2020 roku mieści się (...) Bank S.A. Ani nazwa tego departamentu, ani jakikolwiek inny dokument nie wskazuje, aby ta jednostka organizacyjna strony powodowej była właściwa do podejmowania czynności w postępowaniu reklamacyjnym prowadzonym w trybie ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym.

Jakkolwiek zgodzić się należy ze stanowiskiem wyrażonym w apelacji, że strona powodowa nie odniosła się do kwestii reklamacji w swoich pismach procesowych, to jednak brak uwzględnienia tej okoliczności przez Sąd pierwszej instancji mógł stanowić naruszenie art. 230 k.p.c., którego jednak pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zarzuciła. Ponieważ Sąd w postępowaniu apelacyjnym jest związany zarzutami naruszenia prawa procesowego, to nie ma podstaw, aby w tym postępowaniu stwierdzać naruszenia prawa procesowego, których apelujący nie zarzucił, chyba że są to naruszenia skutkujące nieważnością danego postępowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można uznać, aby Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 316 §1 k.p.c., gdyż analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd ten wydając wyrok brał pod uwagę stan sprawy na chwilę zamknięcia rozprawy w dniu 24 czerwca 2021 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego niezależnie od przedstawionej wcześniej oceny zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c., wskazać należy iż nie był zasadny także zarzut naruszenia art. 8 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (tj. Dz.U. z 2022r. poz.187). Zgodnie z tym przepisem w przypadku niedotrzymania terminu określonego w art. 6 w/w ustawy, a w określonych przypadkach terminu określonego w art. 7 tej ustawy, reklamację uważa się za rozpatrzoną zgodnie z wolą klienta. Podnieść należy, iż tryb reklamacyjny uregulowany w tej ustawie dotyczy wystąpień skierowanych do podmiotu rynku finansowego przez jego klienta, w którym klient zgłasza zastrzeżenia dotyczące usług świadczonych przez podmiot

rynku finansowego (art. 2 pkt 2 w/w ustawy). W ocenie Sądu Okręgowego klientem, w rozumieniu tego przepisu i art. 2 pkt 1d ustawy, jest osoba, którą łączy określony stosunek prawny z danym podmiotem rynku finansowego i w związku z którym podmiot ten świadczy na rzecz klienta określone usługi. Zdaniem Sądu Okręgowego w tej sprawie pozwanej na dzień 17 sierpnia 2020 roku nie można było traktować jako klienta strony powodowej, wobec faktu iż umowa łącząca te strony, co nie jest kwestionowane w apelacji, została rozwiązana z dniem 11 sierpnia 2019 roku. Zatem pozwanej nie przysługiwał tryb reklamacyjny uregulowany w ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 roku, a w konsekwencji nawet skuteczne doręczenie reklamacji z 17 sierpnia 2020 roku stronie powodowej i brak odpowiedzi tej strony, nie mogłoby skutkować zmianą zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy, uznając apelację za niezasadną, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO Grzegorz Buła